

KENDİNE
ENGEL
OLMA

© 2023, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-451-2

Sertifika No: 44968

<i>Hayat Yayınları</i>	: 750
<i>Başarı</i>	: 156
<i>Kitabın Adı</i>	: Kendine Engel Olma
<i>Yazarı</i>	: Safiye Çetinkaya
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Metin Editörü</i>	: Ünal Sınar
<i>Kapak Tasarım</i>	: Hayat Yayınları
<i>İç Tasarım</i>	: Hayat Yayınları
<i>Baskı Yeri & Tarihi</i>	: İstanbul, 2023
<i>Baskı & Cilt</i>	: Alioğlu Matbaacılık

Orta Mahallesi Fatin Rüşti Sokak No: 13/A
Bayrampaşa / İSTANBUL
Tel: (0212) 612 95 59 Fax: (0212) 613 09 83
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

SAFİYE ÇETİNKAYA

Her şey düşüncede başlar

KENDİNE
ENGEL
OLMA

İÇİNDEKİLER

Mutluluğun Tanımı	8
Mutsuzluğun Tanımı	9
Mutluluğu Büyütmek	10
Kişisel Geliş-Me	17
Arada Bir Frene Bas	22
Bir Kasa Kivi İle Gelen Mutluluk	30
Neden Buradayız?	34
Kendi Hayatına Sahip Çık!	39
Hastalık Zihinden Gelir!	41
Nereden Başlayacağını Bilmiyor musun?	42
Hadi Sen de Bir Adım At!	46
Anne, Babasını Satan Genç	49
Cennette Onurlandırılmak	50
Bu da Geçer... ..	52
Stresle Baş Etmek	57
Kaygıdan Uzaklaşmak	58
Negatif Kişilerden Uzak Durmak	58
Sağlam Dostlar Biriktir	59
Senden Gidenlere Üzülme	65
Allah Kerim	70
Siz Başa Çıkabiliyorsanız Herkes Başa Çıkabilir!	74
Katil Kim?	76
Bal Kabağından Aldığım Ders	80
Ön Yargıları Yıkarak	83
Sevgiyi Beslemek	96
Dünya Hayatının Gerçeği	98
Söz	102
Zehirlerinden Arınmaya Var mısınız?	104
Güven-Me	115
Evlilikte Güven	116
Hayata Tutunmak	120
El Âlem Ne Der?	128

El Âlem Doymuyor ki ...	130
Seni Vazgeçilmez Yapan Ne?	136
Sen Bu Sese Kulak Ver!	145
Dünyanın Çivisi Çıktı...	148
Annenin Kızına Nasihatı	150
Huzursuz Evi ...	152
Ev Hanımlığı Özendirilmeli!	159
Bir Çağrım Var...	162
Dağılan Evlilikler	172
Ah O Sizin Aşklarınız!..	181
Yarım Akıllı	183
Bize Bir Hâller Oldu	190
Acziyet	191
Hepimiz Hastayız	195
Sen Ölünce ...	197
Aynaya Bak Aynaya	200
Su İle Gülün Hikâyesi	205
Sevginizi Hissettirin ...	207
Yoksul Mahallenin Çocukları	210
Bazı İşler Hesapla Olmaz, Kitapla Olur.	216
Bir Uyanış ...	222
Kimsenin Garantisi Yok ...	223
Fazla Tevazunun Sonu	225
İyi Olmak İyilik Yapmakla Olur ...	227
Rızık...	232
Nasıl Sevmeli?	234
Derdini Sev!	238
Ruhunu Bekle!	240
Sade Bir Yaşam ...	243
Daha İyi Bir Yaşam İçin	244
Su Gibi Ol!	247
Duygularından Utanma!	252
Özsaygını Geliştirmek İçin	254
İlişkilerde Dikkat Edilmesi Gerekenler	254
Kibrini Bir Kenara At	255

Zor zamanlardan geçiyoruz.

Her zaman, her olay ve her durumda kendimi mutlu edecek bir şey bulan ben, çökmüş bir ruh hâminden sıyrılmadığım bir dönem geçiriyordum. Tabii bunda dünya olarak geçirdiğimiz pandeminin de etkisi var. Uzun zaman eve kapanmak, sosyal hayattan uzak kalmak, günlük yaptığım aktiviteleri yapmamak da beni biraz üzmüş olabilir. Pandeminin benim üzerimdeki en ağır etkisi olarak kalacak olan babamı kaybetmiş olmak da ayrı bir sarsıntı sebebiydi belki de...

Ama ben ahiret inancı olan biri olarak her koşulda sabırlı ve sakin kalabilmeyi o güne kadar başarmıştım. Peki, şimdi neden hayata karşı isteksiz, uykusuz, konuşmak istemeyen, kendini kahveye veren, yazmaktan bile zevk almayan biri hâline dönüşüvermişim? Oysa yazmak beni ben yapan en güçlü dayanağımdı. "Her ne olursa olsun yazmaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz." diyen ben, evet yazmaktan bile keyif alamıyordum.

Ruhum yorulmuştu sanki. Sizlerin de oluyordur muhtemelen. Sizlerin de anlaşılmadığınızı, sevilmediğinizi zannettiğiniz veya yakınlarınızdan birilerini kaybettiğinizde yaşadığınız o boşluk hissinden çıkamadığınız anlar oluyordur.

Benim o hüzünlü ruh hâlim hamd olsun kısa sürdü. Ben o döneme mutsuzluk demek istemiyorum; hüzünlü ruh hâli demek daha hoş geliyor kulağa.

Çıkışı bulmak ve yeniden eski enerjime dönmek için uyguladığım yolları ve deneyimlerimi sizinle paylaşmak istiyorum. Ben sizlerin de sağlıklı, pozitif ve mutlu olmanız için bir servet harcamadan, kimseye bağımlı kalmadan, kendi kendinize kendi mutluluğunuzu üretebileceğiniz ipuçlarını göstermek istiyorum.

Hani “Damdan düşenin hâlini yine damdan düşen anlar.” misali...

Gelin önce hep beraber mutluluğun ve mutsuzluğun tanımına bakalım. Yaşadığımız duygu hâlinin tıp dilindeki ve Türk Dil Kurumundaki tanımı nedir? Bunlar elbette teorik bilgiler ama yine de bu bilgileri vermekte de fayda var.

MUTLULUĞUN TANIMI

Mutluluk, kişinin hedeflerini gerçekleştirme, muradına ermesi ve isteklerini elde etmesi anlamına gelir. Fizyolojik açıdan değerlendirildiğinde böbrek üstü bezlerinin serotonin salgılaması sonucu oluşan his, mutluluk olarak tanımlanır. Psikolojide ise bu hissin karşılığı, heves ve isteklerin tatmin olmasıdır.

Mutluluk aynı zamanda insanın hissettiği sekiz temel duygudan biridir. Diğer duygular ise sırasıyla merak, hüzün, öfke, tikslenme, şaşkınlık, korku ve utançtır.

Mutluluk, soyut bir kavram olduğu için birçok farklı tanımı vardır. En genel tabiriyle mutluluk, bireyin hayatında istediklerini elde etmesi, başarıyı yakalaması ve sevdikleriyle birlikte

olması demektir. Saadet ve erinç sözcükleriyle eş anlamlı olan bu kelime, kullanıldığı yere göre farklı anlamlara gelir.

Örneğin iş yaşamında mutluluk, kişinin kariyer hedeflerini bir bir gerçekleştirmesi ve istediği işte çalışması demektir. Özel hayatta mutluluk ise, bireyin bir arada olmak istediği kişiyle birlikte olması anlamına gelir.

Türk Dil Kurumuna göre mutluluk, kişinin herhangi bir şeyin eksikliğini hissetmemesi ve arzuladığı şeylere sahip olması demektir.

MUTSUZLUĞUN TANIMI

Hayattan zevk alınmayan, monotonluktan ve gündelik sorunlardan sıkılıp kendini huzursuz hissetme durumlarına mutsuzluk hissi denir. Mutsuzluk, insanın kendini huzursuz, umutsuz ve karamsar hissetme hâlidir. Hayattan zevk alınmadığı, monotonluktan ve gündelik sorunlardan sıkıldığı zaman ortaya çıkar.

İçine kapanıklık, yakın arkadaş veya dost dediği insanlarla sıkıntı ve dertlerin paylaşamaması mutsuzluğu tetikleyen etkenlerdir. İnsanların büyük bir kısmında görülen bu durum, gün içerisinde bazen maksimum düzeye çıkmaktadır.

Mutsuzluk insanlarda kronikleşirse başa çıkması zaman alabilir. En küçük şeyleri bile gözümüzde büyütürüz. Havalanın bozuk olması, yanakta çıkacak küçük bir sivilce bile mutsuz olmaya yetebilir. Fakat bazen hayatımızda karşımıza çıkan büyük olaylar da mutsuz olmamıza neden olmaktadır. Sevdiklerimizin bize ihaneti, mutsuz giden evlilik, planlanan işlerin başarısızlıkla sonuçlanması, sevdiklerimizi kaybetmemiz, büyük maddi kayıplar, yakınımızın veya kendimizin hastalanması bir şekilde bir şekilde bizi mutsuz yapmaktadır.

Bir de psikolojik nedenleri vardır mutsuzluğun. İnsanlara olan güven kaybı ve geçmişte yaşanılmış kötü bir tecrübe insanları psikolojik olarak mutsuzluğa sürüklemektedir.

Yukarıda da bahsettiğim gibi küçücük şeyleri insanların kafasında büyütmesi, dünyanın her yerinde meydana gelebilen ve zaman zaman medyaya da yansıyan olumsuzlukların kişinin kendi başına gelmesi ve bunu sanki sadece onun başına geliyormuş gibi algılaması ve büyütmesi, insanların âdeta onu mutsuz etmek için uğraşıyorlarmış gibi düşünmesine ve psikolojik olarak mutsuz olmasına neden olmaktadır.

Mutsuzluk, başlıca ruhsal problemler, stres, kaygı, takıntı, korku, depresif ruh hâli, kararsızlıklar, endişeler, çelişkiler, öfke gibi daha birçok sebebin tetiklenmesiyle meydana gelebilmektedir.

MUTLULUĞU BÜYÜTMEK

Mutluluğun tıp dilindeki tarifine dikkat ettiniz mi?

“Böbrek üstü bezlerinin serotonin salgılaması sonucu oluşan his” deniliyor. Biz vücudumuzda salgılanan bu hormonun neden, nasıl ve ne zaman oluştuğunu pek bilemeyiz. Sadece sonuçlarını yaşamaya başlayınca; “Ya bana ne oluyor? Patlayacak bomba gibiyim. Her an ağlayacak hâldeyim. Başım çok ağrıyor. Hiç uyuyamıyorum...” gibi cümleleri kurmaya başladıysak ya da öyle hissediyorsak yukarıda bahsettiğimiz serotonin hormonunu vücudumuz az salgılamaya başlamış demektir.

Kendimizde;

- endişe atakları,
- bir olayın veya durumun üzücü yönlerini sürekli düşünmek,

- özgüvende azalma,
- sinirlilik ve saldırganlık hâli,
- uyumakta zorluk yaşama,
- şiddetli baş ağrısı,
- iştahta fark edilen düzeyde değişiklik,
- tatlı ve nişasta oranı yüksek yiyeceklere karşı aşırı istek,
- unutkanlık,
- ağlama isteği,

gibi durumları gözlemliyorsak demek ki beynimizde ve böbrek üstü bezlerimizde salgılanan ve halk arasında “mutluluk hormonu” diye bilinen serotonin hormonu miktarı azalmaya başlamıştır.

Bizim meselemiz bu mutluluk hormonunu her daim zirvede tutmak değil. Açıkça söyleyeyim; böyle bir şey de mümkün değil. Çünkü hayat denilen yolculuk inişli çıkışlı, ölümlü kalımlı, sevinçli hüzünlü geçen bir süreçten ibaret. Bir zıkzağın içindeyiz. Her an inebilir, dibe çökebiliriz. Dipten çıkışı bulmak ise bizim elimizde aslında.

“Ama efendim benim çok param olsaydı, ben çok mutlu olurum.” diyenleriniz olacaktır.

Mutluluğun yaşam koşullarıyla, düşündüğünüzden çok daha az ilgisi vardır. Illinois Üniversitesinde on altı yıl boyunca yapılan bir araştırma, toplumun en çok kazanan kaymak kesiminin (yılda 10 milyon dolardan fazla), kendileri için çalışan ortalama insanlardan daha az mutlu olduğunu buldu. Yani o çok zengin olanlar, ortalama hayat yaşayanlardan daha mutsuzlar. Onların kaybetme kaygıları ortalama insanlara göre daha fazla olduğu için mutlu olarak geçirdikleri gün sayıları daha az.

Yaşam koşullarının mutlulukla ilgisinin çok az olmasının sebebi mutluluğun esasında kontrolümüz altında olmasıdır. Kişi mutluluğunu kendisi büyütebilir de, yok edebilir de... Zira mutluluk büyük oranda alışkanlıklarımızın ve hayata bakış açımızın ürünüdür. Kaliforniya Üniversitesinde mutluluk üzerine çalışan psikologlar, genetik ve yaşam koşullarının bir kişinin mutluluğunun yalnızca yaklaşık %45'ini oluşturduğunu tespit etmiştir. Gerisi size kalmış. Bize kalmış...

Dedik ya, hayat her daim imtihan olmaktan ibarettir. Bu imtihan bazen evlat ile anne, baba ile yokluk ile, soğuk ile, sıcak ile, zenginlik ile, mutluluk ile olur. İnsan rahatla bile imtihan olabilir. Biz bu imtihanları yaşarken bazen üzülürüz, bazen sevinçten havalara uçarız. İşte o üzüldüğümüz anlarda serotonin hormonu az salgılanmaya başlar ve yukarıda saydığımız duygu durumlarını yaşamaya başlarız. Yani o mutluluk hormonunun salgılanmasını bile aslında biz yönlendiriyoruz.

Rahmetli babaannemin son dönemleri benim on üçlü, on dörtlü yaşlarıma denk geldi. Onun yaşamına dair anlattıkları benim geleceğimi şekillendirirken başucu kitabım oldu.

Nur içinde yatsın. Bir gün (yaşlılığının son dönemiydi o günler) envaiçeşit yiyeceklerin olduğu sofradan sadece bir dilim portakal alarak kalktı ve anlatmaya başladı:

“Artık hiçbir şeyin tadı yok kızım. Bizler gençken böyle gıdalar yoktu. Belki vardı ama bizler bulamazdık. Tarlada akşama kadar çalışır, yorulur ve eve geldiğimizde sıcacık bir tarhana içme hayali bütün yorgunluğumuzu daha yolda gelirken bile unuttururdu.

Kasabadan haftada bir kez somun ekmek gelirdi. O somunu üç kardeşime bölüştürürdü annem ve içine şeker katarlardı. Evet bildiğin toz şekerden serperdik. İnanılmaz lez-

zetli olurdu. O somunun geleceği günleri beklemek gerçek mutluluktur. Resmen gün sayardık.

O yıl mahsul bol olursa borçlarımızı ödeyecektik ve arta kalanına bana çiçekli bir fistan alacağını söylemişti deden. Yağmur az yağdı. Mahsul az oldu ve biz ancak borcumuzu ödeyebildik kazandığımız para ile. Ama ben bir sonraki yıl için beklerken dua edişim bile daha bir içtendi. Bana çiçekli pazen elbiselik alınacaktı ya; beklemek duada daha da samimi yapıyormuş insanı.

Öbür yıl ürünlerimiz çok oldu. O yıl kazandığımız para ile ilçedeki evin arsasını aldık ve deden bana mavili bir hediye paketine sarılmış olan elbiselik kumaşı aldı getirdi. Hayatımda ilk defa bir hediye paketi görmüştüm ve içinde iki yıldır beklediğim kumaş vardı. Paketi bağrıma bastım ve dedene dakikalarca sarıldım. (Bu kısmı anlatırken onca zamana rağmen hâlâ yüzü kızarıyordu babaannemin.)

O elbiseyle köyde en güzel, en değerli kadın benmişim gibi hissetmiştim kendimi. Dedene her fırsatta nasıl ilgi, sevgi gösterdimse artık, deden ondan sonraki her yıl bana çiçekli pazen elbiselikler almıştı. Hey gidi günler hey... (Tabii burayı anlatırken de baya bir hüzünlenmişti. Dedem çok zaman önce vefat etmişti ve babaannem onu çok özliyordu.)

Şimdi her şey var. Her istediğine hemen ulaşıyorsun. Gıdalar bile çeşit çeşit. Ama sanki mutluluk yok. Hayatın tadı yok. Daha doğrusu ağzımızın tadı yok artık. Çünkü kavuştuk her şeye.

Meğerse hayatın tadı özlemekymiş. Beklemekymiş. Biz beklerken mutluyduk. Üç metre çiçekli pazen kumaşa kavuşmak için iki yıl beklemek benim yaşam sevincimmiş meğerse. Yok kızım, şimdi ağzımızın tadı yok artık. Çünkü beklemiyoruz, kavuşmak için özlemiyoruz. Elimizin altında her şey. O nedenle de kıymeti gitti her şeyin.”

Acaba bir şeyin tamamına sahip olmak insanı hoyrat ve küstah mı yapıyordu? Vuslattan sonra bunun için mi bitiyordu aşklar? Ya da vuslata ermek için beklerken mi tatlı oluyordu hayat?

Bunun için mi nimete erdikçe şükürden uzaklaşıyor, zenginleştikçe varlığı kendinden biliyordu beşer? Ya da her zorluğa rağmen sabırla, şükürle, tevekkülle beklemek mi hayatı kıymetli hâle getiriyordu?

Bunun için mi zarafeti korumak güçleşiyor ve davranışlara sızıyordu isyan? Ya da isyan etmeden tebessüm edebilmek, kalbi dua ile teslim olmak ve en içten istemekle mi zarafet ortaya çıkıyordu?

Şimdi zenginler neden daha mutsuz diye düşündüğümde ve hatta kırk, elli yıl öncesine göre refah seviyemiz daha iyi olmasına rağmen, üç metrelik bir elbiselik kumaş için iki yıl beklemezken, (hoş şimdi kumaş alıp elbise diktiren de yok da) ayda bir yeni kıyafet alabilirken neden hâlâ mutsuz olduğumuzu araştırdığımda karşıma “yaşam sevincimizin olmaması” sebebi çıkıyor.

Bizi yaşama bağlayacak sebepleri yine kendimiz oluşturuyor ve yine kendimiz yok ediyoruz. Nasıl mı?

Şöyle ki babaannem iki yıl sabırla o elbiselik kumaşın alınmasını beklemiş. Beklerken de hep samimi duada bulunmuş. O kumaşın alınacağı güne ulaşma hayali onu hep canlı tutmuş. Kim bilir belki de o duaların karşılığı olarak diğer yıllar daha çok ürün almışlar ve dedem ona daha çok elbiselik kumaş alabilmiş. Kim bilir...

Lakin dua ve sabırlı bekleyiş yerine sürekli dedeme söylenip dursaydı, “Yeni mahsulleri neden bekliyoruz ki? Sen evin erkeği değil misin? Ben şimdi istiyorum o kumaşı. Filanca kişiye kocası almış. Sen de bana al. Benim o kadın ka-

dar değerim yok mu? Ben anlamam, birinden borç bul yine de bana o kumaşı al!” deseydi muhtemelen dedem bir çare bulup alabilirdi. Ama evde pek de huzur kalmazdı. Dedem onu hep başına kakabilirdi veya babaannemin de bekleyeceği bir şey kalmadığı için yaşam heyecanı kalmayacaktı. Belki de evdeki dırıldır ve huzursuzluktan dolayı kavgalar daha da büyüyebilirdi ve şiddet söz konusu olabilirdi. O şiddetin sonucu olarak da babaannem annesinin evine gidip bir daha da dönmeyebilirdi. Bunlar bugün olmayan şeyler değil.

Hayatın akışında küçükük sebepler çok fazla dillendirildikçe kocaman dağ gibi büyüyor ve geri dönüşü olmayan kötü sonuçlar ortaya çıkabiliyor. Şimdi burada da “Ama ne yapalım, biz de bir kıyafet için iki yıl bekleyelim mi? Öyle mi mutlu olacağız yani?” diyebilirsiniz.

Değil tabii ki... İmkânınız varsa alınız. Ama imkânınız yoksa bunu duygusal olarak içinizde büyütme ve eşinize, çocuklarınıza yansıtmaya gerek yok. Bu sizin daha da mutsuzluğa sürüklenmenize sebep olacaktır.

Ben küçük bir örnek yazdım. Bu durumu bir araba için düşünün. Eşinizden size araba almasını istiyorsunuz. İkinci bir araba alacak parası var veya yok. Belki üç yıl sonra ancak alabilecek. Belki de kendi ailesinden çekindiği için beş yıl sonra ancak alabilecek. Belki de o arabanın parasını hiç denkleştiremeyecek...

Şimdi burada ne yapalım? Adamı evden mi atalım? “Arabayı alana kadar eve gelme!” mi diyelim? Ya da her gün başının etini mi yiyeyim? Hiç yakışır mı, kendisine akıl fikir verilmiş zarafet sahibi bir kadına bu denli kabalaşmak? Dünya malı için aile birliğini dağıtmak, evdeki huzuru bozmak yakışır mı hiç?

“Parası olunca ve şartlar uygunlaşınca elbet alacaktır.” demek ve sabır ile dua etmek, eşe bu hoşlukla yaklaşmak hem

aileyi daha güçlü tutar hem de eşler arasındaki muhabbeti artırıp arabayı daha çabuk kapıya getirir bu davranış.

Ama şu unutulmamalıdır ki, eşiniz arabayı alacak kişi gibi görünse de o sadece bir araçtır. Verecek olan sadece ve sadece Allah'tır. O nedenle duada samimi olmak lazım. Hem bak ne diyor Rabbimiz Bakara suresi 186. ayette: **“Kullarım sana, benden soracak olursa, şüphesiz ben onlara çok yakıным. Dua edenin duasına icabet ederim...”**

Sana eşinden daha yakın olan; sen yüksek sesle dillendirsen de sessizce dua etsen de kalbini bilen, duanı duyan, kudreti sonsuz bir Allah var.

Şu hikâyeyi bilirsiniz:

Ağanın biri köyünde büyükçe bir konak yaptırmış. Açılış günü köyde yaşayan herkese yemek vermiş. Çoluk-çocuk, kadın-erkek, akıllı-deli... Kim varsa çağırmış.

Deli lafın gelişi değil, gerçekten deliyi de davet etmiş ağa. Çünkü hemen her köyde olduğu gibi o köyün de bir delisi varmış. Yemekler yenmiş.

Köylüler ayrılırken ağa “Deliye sorun, bu konaktan ne istiyorsa alsın.” talimatını vermiş adamlarına. Delinin gözü bahçede bağlı duran beyaz ata takılmış ve “Bu atı istiyorum.” demiş.

O at ise ağanın gözdesiymiş. “Hayır!” demiş ağa, “başka bir şey istesin.”

Bizim deli ısrar etmiş, “İlle de bu beyaz at!” diye diretmiş. Ağa da “Hayır!” demiş başka bir şey dememiş.

Ziyafet bitmiş, ayrılık zamanı gelmiş. Deli konaktan mahzun bir şekilde ayrılırken bir şeyler konuşuyormuş kendi kendine. Ağanın dikkatini çekmiş bu hâl ve tekrar emir vermiş adamlarına.

“Gidin dinleyin bakalım, ne diyor yine?”

Deli sürekli şunu söylüyormuş:

“Sen isteseydin verirdi, ağa da kim oluyor ki? Sen isteseydin verirdi, ağa da kim oluyor ki?”

Adamları, ağaya söylemiş delinin dediklerini.

“Geri çağırın ve verin atı demiş.” bu defa ağa.

Deliye atı vermişler. Deli atın yuları elinde konaktan ayrılrken yine aynı şekilde söylenmeye devam ediyormuş. Ağa adamlarına yine seslenmiş.

“Bu defa ne diyor, gidin dinleyin.”

Ne diyormuş biliyor musunuz deli:

“Canım Allah’ım, ben orda Senden istedim, ağa kendinden zannetti... Sen istedin de verdi, ağa da kim oluyor ki?”

Yeter ki sen iste. Israrla iste. Samimi şekilde iste. Her şeye gücü yeten kudret sahibi Allah mutlaka verir. O kişi verse de verir, vermese de verir... Sen onu kul verdi zannedersin belki. Hayır zannetme! Onu veren ancak Allah’tır.

“Hiçbirimiz hepimiz kadar akıllı değiliz.”

KİŞİSEL GELİŞ-ME

Kişisel gelişim, kişisel gelişim diye tutturmuşuz... Birey, bireyselleşme... Herkes kendinin en iyi versiyonu hâline gelmek için körlemesine, çoğu zaman bencilce bir çaba içinde... Kurslar, sertifikalar, üniversiteler, ünvanlar vs.

Tepelere tırmanmak, “biricik” olmak için çabalar... E hadi sen geliştin, toplum gelişmiyor, ne yapacağız şimdi? Kişisel gelişim yerine birlikte gelişim veya toplumsal gelişim için gayret etsek olmaz mı?